

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Premio para Joan Seguí Menorca - 02/12/2018	3
Guitarra i paraula El Punt Avui - 02/12/2018	4
Eta a reneix al uitar El Periódico de Catalunya - Catalán - 01/12/2018	5
Retratant cultura La Vanguardia - Catalán - 03/12/2018	6
El fotògraf inquiet El Punt Avui - 02/12/2018	7
Descobrint el final de Granados La Mañana Diari de Ponent - 02/12/2018	8
Concierto barroco, en Riojafórum La Rioja - 01/12/2018	9
Ondres- La Vanguardia - Catalán - 02/12/2018	10
The compleie Beatles experience Cavern Club durante diez anos, y han sido reconocidos por la misma hermana de John Lennon, Julia Baird La Vanguardia - Catalán - 02/12/2018	11
TI NA TV RN ER TRI BVTESimply the Best. La Vanguardia - Catalán - 02/12/2018	12
QVEEN TRIBVTE La Vanguardia - Catalán - 02/12/2018	13
Lamma La Vanguardia - Catalán - 02/12/2018	14
DOMÈNECH I MONTANER La República - 01/12/2018	15
El derbi de la casa Batlló La Vanguardia - Catalán - 01/12/2018	19
Les seus de la vella política donen pas a pisos de luxe El Periódico de Catalunya - Catalán - 03/12/2018	20

► 2 Diciembre, 2018

Premio para Joan Seguí

El organista menorquín Joan Seguí Mercadal ha recibido esta semana el premio del ciclo El Primer Palau - Descobrint Joves Talents organizado por el Palau de la Música Catalana en Barcelona. Su interpretación de la «Fantasía y Fuga» sobre el coral «Ad nos, ad salutarem undam» de Franz Liszt le ha hecho merecedor de este galardón. **FOTO ANTONI BOFILL**

► 2 Diciembre, 2018

Adrià Puntí, que tornarà a oferir dos concerts al festival, aquest estiu passat a Porta Ferrada ■ LLUÍS SERRAT

El Festival Guitar BCN fa 30 anys amb un homenatge a Aute i concerts de Fito Páez, Ketama i Adrià Puntí

Guitarra i paraula

Guillem Vidal
 BARCELONA

El Festival Guitar BCN celebrarà el trentè aniversari amb un programa de 45 concerts (30 dels quals es van anunciar divendres) i una reivindicació, segons ressaltava Joan Roselló, director de The Project, empresa organitzadora de l'esdeveniment, del "valor de la paraula". "Vist l'ambient que hi ha, on es posen en dubte les llibertats més bàsiques, és més important que mai posar-la en relleu", va indicar Roselló. Un homenatge a Luis Eduardo Aute —en plena recuperació d'un accident cardiovascular— és, en aquest sentit, un dels grans reclams del cicle. Es farà, amb la complicitat del Festival Barnasants, el 2 de febrer a l'Auditori del Fòrum i, entre els artistes que hi participaran, hi ha Els Amics de les Arts, Estopa, Sisa, Javier Gurruchaga, Joan Isaac, Maria del Mar Bonet, Marina

Rosell, Miguel Ríos, Quico Pi de la Serra, Quique González i Suburbano. "Aute és una persona molt estimada perquè és fonamentalment solidària", va remarcar Pere Camps, artífex del Barnasants. "Si algú ha donat especial suport a la llengua i cultura catalanes entre els ibèrics, aquest és ell".

Toto i Calamaro

La paraula, d'altra banda, recuperarà el protagonisme en el concert inaugural del Guitar BCN 2019 (l'argentí Fito Páez, que el 31 de gener a l'Auditori, en format piano solo, tencarà un període de nou anys sense actuar en escenaris catalans), el també argentí Andrés Calamaro (que, el 16 de maig, debutarà al Gran Teatre del Liceu) i els cantautors Pedro Guerra (que, el 15 de febrer al Palau de la Música, festejarà els 25 anys de *Golosinas*) i Ismael Serrano (en format acústic el 18 de juny al Liceu). Pel que fa

els artistes catalans, sobresurt la presència d'Adrià Puntí, que tal com va fer en l'edició del 2016, oferirà dos concerts: *Pasen y vean* (un espectacle "teatralitzat" que es podrà gaudir el 6 de febrer al Barts) i la presentació, el 8 de març a l'Apolo, d'un disc que, de moment, només es pot adquirir en les seves actuacions: *Enriute'n, fins que el cor et digui prou*. Al Guitar BCN tam-

Sisa, Bonet, Estopa, Marina Rossell i Pi de la Serra participaran en l'homenatge a Aute, al febrer

bé hi actuaran músics del país com Carlos Sadness, Elefantes, El Niño de la Hipoteca, Itaca Band, Enric Montefusco i Animal.

El festival, d'altra ban-

da, intentarà agafar la resonància internacional de l'edició d'aquest 2018 (en la qual han actuat Bob Dylan i Ringo Starr) amb propostes com les dels nord-americans Toto (que, el 10 de juliol, oferiran a l'Auditori del Fòrum el seu únic concert a l'Estat) i Trombone Shorty & Orleans Avenue (29 de març, Razzmatazz). El flamenc, present al festival des de la primera edició, s'hi veurà reflectit per mitjà d'Estrella Morente (que, el 3 de març, estrenarà disc al Liceu) i Ketama (que, el dia 15 de març, portaran al Fòrum la seva gira de retorn).

Roselló, divendres, va definir el Guitar BCN com un festival "camaleònic, adaptat a modes i tendències" i també va subratllar els alts índexs d'ocupació: més d'un 90% en les darreres edicions. Finalment, va emfasitzar el paper que ha tingut Guitar BCN com a "trampolí" per a molts grups. ■

► 1 Diciembre, 2018

JUAN MANUEL PRATS

► Juan José, Antonio i Josemi Carmona, el 2004, any de la seva retirada.

30a EDICIÓ

Ketama reneix al Guitar BCN

► **El grup de flamenc fusió és una de les estrelles del festival**

MARTA CERVERA
BARCELONA

Artistes de diferents generacions i estils amb música d'autor, pop, jazz i rock es donaran cita en la 30a edició del Guitar BCN. La tornada de Ketama (Auditori Fòrum, 15 març), un doble concert d'Adrià Puntí (Apolo, 6 de febrer i Barts, 8 de març), la presentació del nou disc d'Estrella Morente dedicat a la *copla* (Liceu, 3 de març) i el rocker argentí Andrés Calamaro (Liceu, 15 de maig) destaquen en una àmplia programació que obrirà un compatriota d'aquest últim, Fito Páez, amb un recital a piano i veu (Auditori, 31 de gener). Les entrades ja estan disponibles al web www.guitarbcn.com.

«El festival vol reivindicar més que mai la força de la paraula i les cançons en un moment en què fins i tot les llibertats bàsiques semblen posar-se en dubte», va assenyalar Joan Roselló, director de la productora The Project, en la presentació d'aquesta nova edició. Els problemes judicials de rapers i humoristes eren en la ment de tots els presents.

El concert més especial serà l'homenatge a la música de Luis Eduardo Aute feta per un impressionant grup d'amics i cantants del cantautor, molts d'ells col·laboradors habituals de l'artista de 75 anys, retirat actualment després de patir un atac al cor. Els seus col·legues i amics han organitzat *Ánimo Animal*, amb

dos concerts diferents a Madrid, el 10 de desembre, i Barcelona, el 2 de febrer a l'Auditori del Fòrum. Aquí la llarga llista de col·laboradors compta amb Suburbano, Els Amics de les Arts, Estopa, Maria del Mar Bonet, Joan Isaac, Jaume Sisa, Miguel Ríos, Marina Rosell i Quico Pi de la Serra.

GOLPES BAJOS PER FERREIRO // Un altre homenatge serà el que Iván Ferreiro oferirà el 14 de març a la Barts reinterpretant temes del grup Golpes Bajos. Entre els artistes més veterans de la programació anunciada ahir destaquen Toto (10 de juliol, Auditori Fòrum) i Victor Manuel, amb el seu nou disc *Casi nada está en su sitio* (4 d'abril, Palau de la Música). I entre els músics de noves generacions figuren des dels australians Sons of the East (17 de juny, Apolo 2) i Nil Moliner (8 de març, Barts). Les cantadores també tindran presència en la programació. Marta Soto, romàntica intèrpret de Huelva, oferirà les cançons del seu primer disc *Míranos* (15 de març, Luz de Gas) i la madrilenya Bely Basarte, amb el seu disc de debut *Desde mi otro cuarto* (21 de març, Barts).

A falta d'anunciar-se noves incorporacions, els amants del jazz compten amb el concert de Trombone Shorty & Orleans Avenue (*Razzmatazz*, 29 de març) i del baixista Marcus Miller (Barts, 29 de maig). ≡

L'AGENDA

*L'Arxiu Fotogràfic de Barcelona revisa
la trajectòria d'Eduard Olivella*

Retratant cultura

BARCELONA Redacció

Des de concerts de jazz i música clàssica al Palau de la Música fins a l'activitat de la desapareguda galeria Maeght, les performances de Jordi Benito o els rodatges de pel·lícules de Vicente Aranda, Gonzalo Herralde i Bigas Luna, la càmera d'Eduard Olivella (Barcelona, 1948) va ser testimoni d'excepció de bona part de l'activitat cultural de Barcelona dels anys setanta, vuitanta i noranta del segle XX. Sota el títol *Documentant cultura*, l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona (AFB) aplega una selecció d'un centenar de fotografies que repassen la trajectòria del fotògraf, alhora que permeten revisar uns anys d'un especial renaixement cultural a la ciutat, des del final de la dictadura fins després dels Jocs Olímpics.

L'exposició, que es podrà visitar fins al 18 de maig, es nodreix d'un fons d'unes 50.000 fotografies que Olivella va dipositar a l'Arxiu Fotogràfic el 2015. Organitzada en cinc àmbits temàtics, la mostra recull accions reivindicatives com la representació, el 1976, d'un *Tenorio* que salvaria el Born del picot, el pas de grans figures de la música internacio-

EDUARD OLIVELLA

ARXIU FOTOGRAFIC. FINS AL 18/V

nal pels festivals de jazz i les inauguracions de la galeria Maeght, on confluen creadors, col·leccionistes i polítics. Ocupa així mateix un capítol important la seva activitat en el cinema, com a responsable de foto fixa en pel·lícules de Vicente Aranda, Gonzalo Herralde i, sobretot, Bigas Luna, amb qui va col·laborar estretament en la seva anomenada trilogia ibèrica: *Jamón, jamón*, *Huevos de oro* i *La teta y la luna*.●

2 Diciembre, 2018

L'Arxiu Fotogràfic es capbussa en el renaixement cultural després de la dictadura a través de les imatges d'Eduard Olivella, que tenia un do: ser a tot arreu

El fotògraf inquiet

Maria Palau
BARCELONA

Quan, d'aquí cent anys, els estudiosos vulguin esbrinar qui era qui en el món de la cultura catalana dels anys setanta, vuitanta i noranta del segle XX, hauran de consultar tant sí com no el fons del fotògraf Eduard Olivella (Barcelona, 1948). Agrairan dues coses. La primera: que la seva col·lecció, de més de 60.000 negatius, es conservi sencera en una institució pública, l'Arxiu Fotogràfic de Barcelona (AFB). La segona: que estigui increïblement ben endreçada, i per ell mateix!, detallar en un col·lectiu de tendència caòtica. En definitiva, que ho tindran bastant fàcil per capbussar-se en el renaixement de la Barcelona que va emergir de les tenebres del franquisme.

Però no cal esperar cent anys. L'AFB exposa una selecció de cent de les seves imatges a *Documentant cultura* (fins al 18 de maig), un títol precís perquè aquest és el valor principal del seu fons: que testimonïa tant el que va passar sota els focus mediàtics com tot allò que va transcórrer en actes de caire més tancat. Olivella era a tot arreu.

Diuen els comissaris de la mostra, Lluís Saura i Jordi Calafell, que Olivella,

Joan Brossa i Antoni Tàpies a la galeria Maeght, el 1978 (molt somrients, però van acabar ben barallats) ■ EDUARD OLIVELLA

“un home inquiet i amb un gran afany per conèixer”, avui, malauradament, delicat de salut, en realitat va fer servir el mitjà fotogràfic per “viure la cultura”. La dèria li venia de jove, quan va fer les seves primeres fotografies d'esglésies romàniques, tot entroncant-se així en la genealogia centenària de fotògrafs catalans que van fer país registrant el patrimoni. En el seu cas, les seves imatges aviat van trobar un ús, per satisfer una botiga de postals.

A mitjan dels setanta, la càmera d'Olivella va sortir al carrer com hi van sortir les mogudes culturals de tot festiu i reivindicatiu, com les que demanaven la reconversió del mercat del Born en un espai de creativitat. Eren, si es vol, quatre gats idealistes, però ell era allà, fotografiant-ho i vivint-ho com un més. I amb el mateix entusiasme que poc després fotografiaria i viuria les primeres manifestacions concebudes ja per al consum cultural

massiu. El 1973, el va cridar el Palau de la Música Catalana i li va encomanar que fotografiés tots els concerts, tant els clàssics com els de jazz (del que n'és un gran aficionat), ja que, en aquells temps, l'edifici de Domènech i Montaner era la seu del festival internacional que organitzava el Hot Club.

A Olivella tampoc se li van escapar les estrelles mundials del rock que, per fi, van incloure Barcelona en les seves gires. I, en pa-

ral·lel, va atendre un altre encàrrec d'envergadura: la galeria Maeght, puntal de l'art contemporani, li va confiar durant 25 anys, a partir del 1975, que documentés tota la seva activitat, principalment les inauguracions de les exposicions, que, en aquells temps i a diferència dels actuals, eren tot un esdeveniment social i no ser-hi equivalia a no existir.

La relació d'Olivella amb l'escena artística va ser intensa. Un dia, era requerit

pel Museu Picasso per fer seguiment de la visita d'Enrico Berlinguer i Santiago Carrillo, els secretaris generals dels partits comunistes d'Itàlia i l'Estat espanyol, i l'altre atenia els poderosos col·leccionistes de la burgesia barcelonina, d'un Godia a un Samaranch, que volien tenir tots els seus tresors ben retratats. I sempre trobava un moment per deixar constància gràfica de les entremaliadures de l'artista més radical, Jordi Benito. Havia, “ho disfrutava”, reblen els comissaris.

I el cinema

Des del 1985, encara n'hi va afegir un altre, d'interès, que el va engrescar de valent: el cinema, assumint la responsabilitat del foto fixa. Vicente Aranda, Gonzalo Herralde i, sobretot, Bigas Luna en la seva trilogia ibèrica el van voler tenir al costat perquè els subministrés les imatges més suggestives per fer publicitat de les seves pel·lícules.

Tot i que les fotografies més entranyables són les que va fer per matar el temps en els descansos dels rodatges, amb aquell nervi creatiu que també treia quan li ho demanava el cos (i que dona per a altres exposicions). Que això també és documentar cultura, i a més sense condicionants. ■

2 Diciembre, 2018

Descobrint el final de Granados

El documental 'El Amor y la muerte' es pot veure al Funatic

La cineasta madrilenya Arantxa Aguirre recupera en el documental 'El amor y la muerte. Historia de Enrique Granados' el tràgic final del compositor lleidatà, mort als 49 anys, després que el ferri en el qual viatjava amb la seva dona, Amparo Gal, fos torpedejat per un submarí alemany en plena Primera Guerra Mundial.

Lleida
A. SÁNCHEZ

El final d'Enric Granados, a més de tràgic, té certs components de pel·lícula de Hollywood. Almenys, això és el que pensa la prestigiosa cineasta Arantxa Aguirre, responsable de portar a la gran pantalla la intensa i tempestuosa vida del compositor lleidatà en la Barcelona modernista de finals del segle XIX i principis del XX, els seus viatges a Madrid, París i Nova York, la lluita per la vida o els seus primers triomfs. Va ser, precisament, un triomf, o millor dit

FOTO: López-Li Films / Enric Granados va morir el 24 de març de 1916

un èxit —el de les seves *Goyescas* a la Metropolitan Opera House de Nova York—, el preàmbul del tràgic final de Granados.

La seva mort es va gestar amb una trucada del president d'Els Estats Units, Woodrow Wilson, qui davant les excel·lents crítiques que rebia el compositor

lleidatà va voler dedicar-li un homenatge a la Casa Blanca. "Granados ja tornava a casa, però es va veure obligat a canviar el seu bitllet per no quedar malament amb el president Wilson. Era una oportunitat única per a ell", explica Aguirre a LA MAÑANA. L'autor d'obres tan notables com

12 Danzas Españolas o *María del Carmen*, es dirigia a Europa per Londres quan el ferri en el qual viatjava va ser sorprès al canal de la Mànega per un submarí alemany l'any 1916, en plena Primera Guerra Mundial.

Granados no sabia nedar, però en veure la seva dona a la deriva no s'ho va pensar i es va llençar al mar per rescatar-la. A més del matrimoni, van morir unes 40 persones més. "S'hauria salvat. A bord, anaven unes 200 persones i tots els que es van quedar al ferri van sobreviure, va ser un cúmul d'infortunis", lamenta Aguirre. En el moment de la seva mort, el compositor lleidatà es trobava en plenitud professional. "Venia amb múltiples idees i noves fórmules que sense cap mena de dubte haurien ajudat a fer créixer la música espanyola".

No solament va deixar enrere una carrera que apuntava a l'estrellat, sinó que també va deixar enrere els seus sis fills, que es van quedar orfes de pare i mare.

El mateix dia de la seva mort, al Palau de la Música, el compositor polonès Arthur Rubinstein interpretava les *Goyescas*. També hi eren els seus fills. Tots desco-neixien la notícia. I el que havia de convertir-se en un acte d'admiració va acabar sent un home-natge pòstum.

Aguirre explica que "és una història que parla de la força del destí, de la vida com a camp de batalla però també de l'amor, l'entusiasme o l'amistat". Aquest viatge cinematogràfic per la vida de Granados, estrenat a la passada Semana Internacional de Cine de Valladolid (Seminci), és completa amb noves versions d'obres mestres del músic interpretades per artistes de la talla de Rosa Torres-Pardo, José Manuel Cañizares, Rocío Márquez o Evgeny Kissin. Els actors Jordi Mollà i Emma Suárez són els encarregats de posar veu a Enric Granados i Amparo Gal. El documental es pot veure a l'Espai Funatic de Lleida, avui (13.35) i demà (10.30).

Foto de familia de la Orquesta Barroca de Helsinki, que esta tarde actúa en Logroño. :: PROMOCIONAL

Concierto barroco, en Riojafórum

La soprano María Espada actúa hoy junto a la Orquesta Barroca de Helsinki, con obras de Händel, Bach y Pergolesi

:: LA RIOJA

LA RIOJA. La soprano María Espada actúa hoy en el Riojafórum logroñés junto a la Orquesta Barroca de Helsinki, con un programa muy atractivo: Obertura 'Clori, tirsi e fileno', de Händel, 'Concierto para clave en re mayor', BWV 1054 de Bach y 'Salve regina en do menor', de Pergolesi.

Nacida en Mérida (Badajoz), María Espada estudió canto con Mariana You Chi y Alfredo Kraus, entre otros. Ha cantado con directores del

prestigio de Rafael Frühbeck de Burgos, Jesús López Cobos, Carlos Kalmar, Antoni Ros Marbá o Fabio Biondi y ha actuado en grandes escenarios como Philharmonie de Berlín, Konzerthaus de Viena, Théâtre des Champs Élysées de París, Teatro Real de Madrid, Concertgebouw de Amsterdam, Palais des Beaux Arts de Bruselas, Auditorio Nacional de Madrid, Santa Cecilia de Roma, Vredenburg de Utrecht, Teatro del Liceo de Barcelona, Palau de la Música Catalana de Barcelona, Maestranza de Sevi-

EL ESPECTÁCULO

► **Quién.** María Espada con la Orquesta Barroca de Helsinki

► **Qué.** Obras de Händel, Bach y Pergolesi

► **Dónde.** Riojafórum

► **Cuándo.** 20.30 horas

► **Cuánto.** 22 y 30 euros

lla o Teatro de la Zarzuela de Madrid. También. Ha grabado para los sellos Harmonia Mundi, Naxos, Challenge, Prometeo y Glossa.

Fundada en 1997, la Helsinki Ba-

roque Orchestra está compuesta por una nueva generación de músicos finlandeses de mucha calidad, que disfrutan ofreciendo conciertos de música antigua y una interpretación de mucha frescura en sus recitales. El uso de instrumentos de época, junto con la interpretación de antiguas obras maestras, permite a la Helsinki Baroque Orchestra descubrir una forma de comunicarse hoy en día.

Su director, Aapo Häkkinen, se incorporó al frente de la Helsinki Baroque Orchestra en 2003. Su gran trabajo ha dotado a la orquesta de un estilo de interpretación muy definido que la ha convertido en uno de los ensembles más importantes de Finlandia.

TRIBUTO A MECANO - *La fuerza del Destino*

La fuerza del destino recupera sobre el escenario el estilo y el carisma de los originales, los vestuarios ochenteros de chaquetas y minifaldas de cuero, las marcadas

coreografías, la voz cálida de Ana Torroja, la fuerza, el talento y sobre todo el carisma y la química con los que supieron cautivar a miles de jóvenes.

Palau de la Música,

enero 2019,

h

isort
Vial
GRAT
Lon

The complete Beatles experience

Lo más parecido que hay a los *Fab Four*, los **Mersey Beatles** son naturales, vibrantes y divertidos. Nacidos y criados en Liverpool, estos músicos con mucho talento fueron la banda local en el legendario

Cavern Club durante diez años, y han sido reconocidos por la misma hermana de John Lennon, Julia Baird

Palau de la Música

enero 2019, 19h

2 Diciembre, 2018

TINA TURNER TRIBUTE

Simply the Best.

Las nuevas generaciones no han logrado arrebatarte su título de **Reina del Rock**. Sobre el escenario era pura energía y sus conciertos, una explosión de dinamita.

Casi 60 años después de su debut, Tina Turner sigue siendo *Simply The Best*.

Ahora sus legiones de fans tienen la oportunidad de verla de nuevo sobre los escenarios con **Typically Tina**. La solista, con una voz poderosa y fiera, se convierte en la cantante estadounidense, logra captar la poderosa energía de Tina Turner, su presencia arrebatadora, su sensualidad, y su perfecta combinación de soul y rock and roll.

El concierto repasa los grandes éxitos de una carrera de más de cincuenta años, y que forman parte de la banda sonora

Palau de la Música
enero 2019, h

de la vida de varias generaciones, desde *What's Love Got to Do with It* y *We Don't Need Another Hero* hasta *Proud Mary*, *Private Dancer*, la mítica *River Deep - Mountain High* y, por supuesto, *The Best*.

2 Diciembre, 2018

QUEEN TRIBUTE

Con la potencia y el carisma del inmortal Freddie Mercury.

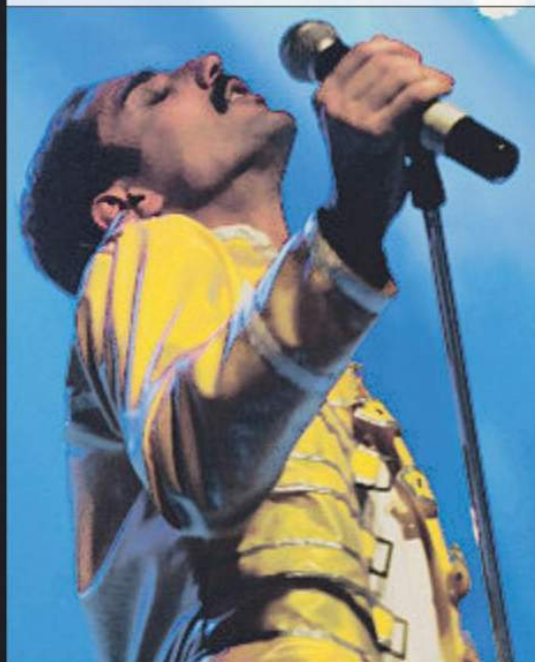
Considerada una de las mejores bandas tributo de Europa y con unos espectáculos potentes y fieles al espíritu y la magia de *Queen* y de Freddie Mercury, **Break Free** se ha ganado el aplauso de la crítica y el público.

Un intenso recorrido por la historia y los éxitos de *Queen*, con los que arrasaron multitudes, abarrotaron estadios y que son hoy himnos universales del rock: desde los imprescindibles *We Are the Champions* o *We Will Rock You* hasta la extravagante *Bohemian Rhapsody*, las eternas baladas *Who Wants to Live Forever* y *I Want to Break Free* o el tremendo *The Show Must Go On*, testamento musical y vital de Freddy Mercury.

Break Free, es una cita imprescindible para aquellas generaciones que crecieron en los años 70 y 80, y cuya adolescencia y juventud quedó marcada por ritmos como *A Kind of Magic* o *I Want It All*. Pero también, como solo sucede con las grandes bandas míticas, entusiasmo a las nuevas generaciones que descubrieron a *Queen* después de la desaparición del grupo. Un concierto único en el **Palau de la Música** para revivir y continuar, como

Palau de la Música

15 diciembre 2018, **21:30**h

el mismo Freddie Mercury cantaba, un espectáculo que quedó interrumpido demasiado pronto, hace ahora 27 años. Giuseppe Malinconico descrito por algunos críticos como el mejor Freddie Mercury. Dotado de una poderosa y magistral voz, recrea sobre el escenario el personalísimo estilo de quien fue el líder de *Queen*, su timbre vocal, su icónica vestimenta, sus extravagantes ademanes y coreografías imposibles, y sobre todo, su energía y su arrollador carisma.

2 Diciembre, 2018

EL MEJOR REGALO DE NAVIDAD

Publirreportaje

Mamma

iPonte tus pantalones acampañados y tus zapatos de plataforma y ven a disfrutar de este espectacular tributo a ABBA!

Un show deslumbrante que repasa las canciones que durante una década coparon los primeros puestos en las listas de éxitos. Tras su aplastante victoria en el festival de Eurovisión en 1974 con *Waterloo*, ABBA se convirtió en un fenómeno global, encadenando un éxito tras otro: desde los ritmos que invitan a bailar de *Mamma Mia*, *Honey* y *Take a Chance on Me* hasta baladas amargas como *Fernando* y *The Winner Takes It All*.

Este espectacular show logra captar la esencia y el estilo tan característico del grupo sueco, de trajes extravagantes, una puesta en escena exuberante, voces deslumbrantes y armonías espectaculares que convertían títulos como *Money, Money, Money*, *Voulez-Vous* y *Knowing Me, Knowing You* en temas universales de la música pop.

Así que piensa saca tu *Dancing Queen* interior, grita *Thank You for the Music* y ven a celebrar que ABBA y sus canciones están tan de moda hoy en día como lo estuvieron en el apogeo de los pantalones con lentejuelas y de las botas plateadas.

Palau de la Música, 22 diciembre 2018, 20:00 h

DOMÈNECH I MONTANER

L'arquitecte excursionista

TERESA MÁRQUEZ
 mtmarquez@lrp.cat

“El monestir és un immens esquelet, tot s'ho han endut, altars i reixes, portes i finestres, arcs i columnes, tot el que era arrancable i transportable, tot és fora. Queda l'ossamenta del gegant, tan sols.” L'arquitecte modernista Lluís Domènech i Montaner lamentava així l'estat ruïnós del monestir de Sant Pere de Rodas durant una visita que hi va fer el 4 de novembre del 1893. Aquest i altres viatges els va fer amb un marcat caràcter científic que buscava constatar quin era l'estat del patrimoni català i, també, d'altres ciutats de l'Estat. Domènech i Montaner es va calçar les xiruques i acompanyat d'amics i deixebles de l'Escola d'Arquitectura, entre el febrer i el novembre d'aquell any va deixar constància d'aquell afany exploratori del territori en un quadern de notes. El Centre d'Estudis Domènech i Montaner (CEDIM), amb seu a Canet de Mar (Maresme), ha editat un volum que recupera les impressions del perso-

L'any 1893, Lluís Domènech i Montaner va prendre bona nota de l'estat del patrimoni català en uns viatges científics que ara es recuperen i es revisen en un llibre

natge i, al mateix temps, aprofita per resseguir les mateixes rutes i comprovar *in situ* si el patrimoni descrit ha aguantat amb dignitat els embats del temps. L'artífex d'aquest recorregut és l'escriptor Xavier Mas, que en la introducció de l'obra ja es felicita que, a excepció de puntuals exemples que van sucumbir a mans destructores, l'estat actual de la major part dels indrets ressenyats en el quadern: “No ha resultat ni de bon tros tan catastròfic com esperàvem.”

El fil narratiu deixat per l'arquitecte es distribueix en sis capítols que porten el lector a les terres de Tarragona i Lleida, al Lluçanès, a Saragossa, Tudela, Bilbao i Santander, a Comillas, Lleó i Oviedo, a les més properes Vallalta de Sant Iscle i Sant Cebrià de Vallalta i a l'Empordà. Mas, un entusiasta de la vida i l'obra de Domènech i Montaner i un ferm defensor d'una figura que considera encara avui injustament valorada, destaca que el quadern permet fer un retrat prou acurat de la personalitat de l'autor. “Lluís Domènech s'hi dona una mica tal com raja i, de vegades, barreja descripcions de tipus

tècnic i alguna singularitat arquitectònica amb la visió de la geografia de l'entorn, els coneixements que li eren propis com l'heràldica i l'enginyeria bèl·lica antiga i l'arqueologia”, assenyala. Xavier Mas respon en el temps al poc interès que al seu entendre es va donar al treball de Domènech des de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, que el 1994 va transcriure per primer cop el quadern de viatges. El president de l'entitat, l'arquitecte Joan Bassegoda, “no només no es va escarrassar a destacar la importància del document, sinó que el va utilitzar per menysprear Domènech en l'aspecte personal”.

COMENÇA EL VIATGE

“En realitat parlem de dos llibres amb un mateix contingut. D'una banda, els apunts i comentaris que han anat sorgint dels viatges que hem fet ara i, de l'altra, la reedició del quadern de l'autor”, assenyala Xavier Mas, que recorda que l'arribada del volum coincideix amb la celebració del 125è aniversari de les excursions. “Segur que en va fer més, però no en tenim constància”, lamenta Mas que

► 1 Diciembre, 2018

A dalt, les ruïnes de Sant Pere de Rodes i el monestir tal com es pot veure en l'actualitat; a baix, les fortificacions de Montblanc a finals del segle XIX i avui dia [BC-FONS SALVANY / MAGNIFICAT / WIKIPEDIA](#)

destaca el relat precís i metòdic de l'arquitecte a l'hora de descriure cada indret "amb un sentiment de tristesa davant la destrossa sistemàtica que les guerres i les ocupacions han fet del patrimoni català". Com ara? "La guerra dels remences havia buidat bona part dels castells i amb les pedres havien aixecat les masies, la desfeta del 1714 va arrasar el país, els soldats napoleònics com a mercenaris que eren van tenir dret a saqueig d'allò que encara restava dempeus i les carlinades ho van destrossar tot", enumera. Per tant, el llegat arquitectònic medieval català no passava el

PERÍODE

Els viatges es van fer entre l'abril i el novembre del 1893

TERRITORI

Tarragona, Lleida, el Lluçanès, la Vallalta i l'Empordà

millor moment quan Domènech i Montaner va començar a fer camí. "El quadern dona una visió desolada de com estava el país, començant per les ruïnes romanes de l'Arc de Barà i continuant per les estructures medievals", explica l'escriptor, que afegeix que "el seu relat supera amb escreix la simple visió arquitectònica del món".

"En realitat, Domènech i Montaner és un enciclopedista fora d'època", el defineix. De la primera excursió, a l'abril, visita entre molts altres indrets, el castell de Torredembarra, del qual l'autor afirma que uns dels darrers propietaris es va endur les teules i les bigues de la coberta per utilitzar-les en un molí paperer; la catedral de Tarragona, de la qual fa una descripció minuciosa: "Els ferros de la reixa de l'altar major són barres acabades amb carxofes de fullaraca

Un espai de divulgació, assessorament i custòdia

El Centre d'Estudis Lluís Domènech i Montaner (CEDIM) va ser creat l'any 2013 a Canet amb l'objectiu d'aprofundir en la vida i l'obra de l'arquitecte modernista i els diferents àmbits en què va destacar, com ara la política, l'heràldica, la història, l'arqueologia i la llengua. Format per un conjunt divers de professionals de

diferents branques, el CEDIM treballa en l'assessorament a institucions i col·lectius que es vulguin apropar al personatge, custòdia un arxiu documental digital i un de fotogràfic i fa divulgació de la seva obra tant a través d'una revista semestral, *Domenechiana*, com amb monografies a través de l'editorial Els 2 Pins.

de grans frisos repujats..." També s'atura a Montblanc, on comenta que l'església de Sant Francesc "s'està convertint en dipòsit de bolets i tenen intenció de fer-ne solars".

"És d'especial interès la visita que fa a l'església de Sant Nicolau de Bellpuig, on descobreix la tomba de la nissaga dels Cardona, que inclou al relleu inferior diverses galeres de la flota de Jaume I sortint de Cambrils a la conquesta de Mallorca que inspiraran Domènech per fer el mural de mosaic del terrat de la casa Navàs de Reus", comenta Xavier Mas.

DEL LLUÇANÈS CAP AL NORD

De l'excursió al Lluçanès, també a l'abril, n'ha quedat poca informació, tota referent a Olost i un dibuix a lla-

PERSONATGE

"Lluís Domènech i Montaner és un enciclopedista fora d'època"

CONEGUTS

"Es descobreix com a defensor d'una arquitectura nacional"

pis d'una cisterna. És al mes d'agost quan l'arquitecte, que combinava les sortides amb la feina que desenvolupava tant dins com fora de Catalunya, marxa cap a Comillas, on descriu amb un punt murri l'arc del Judici de la catedral de Tudela: "El judici i càstig dels pecats (una mica dantesca) és a la dreta de l'espectador. El premi de les virtuts, a l'esquerra. És molt més interessant la part del vici, com sempre, eh!, vull dir per a l'espectador artista." Passa per Lleó, on veu la catedral en obres i arriba a Oviedo, on reproduceix també en dibuix un *hórreo* tradicional, entre molts altres apunts.

De tornada a Catalunya, el quadern de viatges perd el to més acadèmic i recull el viatge més intimista, el que fa pels voltants de Canet, d'on eren tant la mare com la dona de Domènech i Montaner i on s'establirà

Façana de la catedral de Tarragona l'any 1893 i imatge actual del temple ➡ CEDIM-FONS DOMÈNECH MANLEY / CARQUINYOL

durant llargues temporades. Finalment, l'estada a l'Empordà posarà punt final a les excursions recollides en el volum. En terres gironines, passa per Banyoles, on es permet una ressenya romàntica de l'estany: "L'aigua que a l'anada era d'un blau netíssim i transparent presenta a la tornada la broma grisa i està arrissada pel vent"; per Besalú, on visita la col·le-

giata de Santa Maria: "No queden en peu sinó el creuer i els absis de l'església"; per Peralada: "Veig per fora el palau del Comte i l'església panteó (abans carmelitana). La restauració em fa mal efecte i no poso interès a entrar-hi per no haver d'alabar coses que no m'agraden." Tot i això l'acaba visitant obligat pels propietaris i, malgrat tot, no s'estalvia crítiques. El

Any 2023

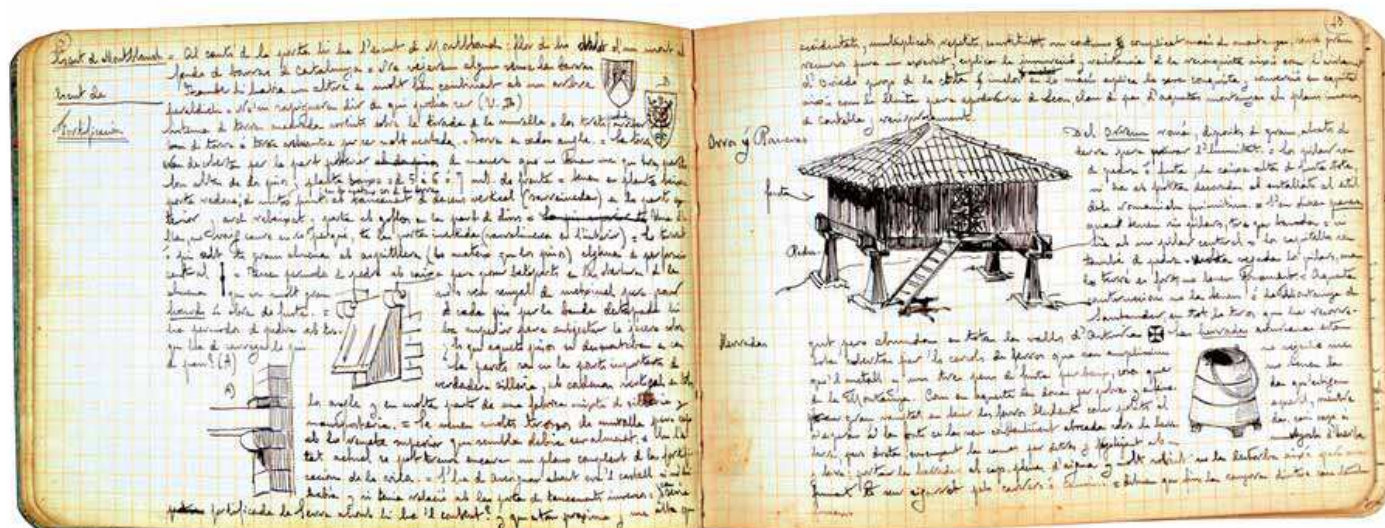
D'aquí a cinc anys, s'arribarà al centenari de la mort de l'arquitecte modernista, i ja s'han fet les primeres passes perquè el govern de la Generalitat declari el 2023 Any Domènech i Montaner. Amb aquest objectiu en l'horitzó, el 2017 els ajuntaments de Barcelona, Reus i Canet de Mar –on es concentren el 90% dels seus edificis–, el Centre d'Estudis Lluís Domènech i Montaner (CEDIM) i la Fundació Lluís Domènech i Montaner van crear un grup de treball que van presentar en societat a les instal·lacions d'una de les seves obres més reconegudes, l'Hospital de Sant Pau. Els membres de l'ens busquen la complicitat d'altres municipis que també tenen obra de l'arquitecte, com ara Olot, Palma, Comillas i Santander de cara a teixir una programació amb un contingut de qualitat. De moment, el dia 27 de desembre, data de la seva mort, s'instituirà com el Dia Domènech i Montaner.

recorregut acaba a Sant Pere de Rodes.

L'estil planer de l'experiència viscuda és, per Xavier Mas, un dels punts més interessants del quadern. Les escenes costumistes van apareixent enmig de les descripcions patrimonials. Un exemple el trobem en la visita que fa a l'antic hospital de Sant Domènech, llavors convertit en quarter de la Guàrdia Civil, de la qual narra com es desfà de les dones i les criatures dels agents que es volen fer retratar dient-los que la seva càmera no capta res més que no sigui arquitectura i "es queden més satisfets".

DE LLADRES I FURTS

Xavier Mas destaca com Domènech i Montaner tracta sense fer escarafalls amb lladres de patrimoni. Alguns d'ells utilitzaran les peces arrencades d'esglésies i monestirs per a usos ben curiosos. "Tots els trossos diria que eren de la porta principal de Sant Pere de Rodes, com també els dos capitells que s'endugué en Trayter de Figueres [...] que servien per a taula de

plica l'escriptor. Xavier Mas assegura que l'objectiu dels viatges és coral. "Es va avançar a en Jordi Pujol en allò de trepitjar territoris i descobrir-lo i ho va complementar amb la feina d'inventariar allò que trobava, d'interpretar-ho i de recuperar-ho", diu con-

A dalt, imatge d'uns dibuixos es-trets del quadern de viatge de Domènech i Montaner; a baix, l'ahir i l'avui de l'arc de Berà, ubicat a Roda de Berà [CEDIM / J.R.](#)

vençut Xavier Mas, que afegeix que "al mateix temps que descobria el país es descobria a si mateix com a gran defensor d'una arquitectura nacional". En aquest sentit, l'escriptor evidència que les grans obres posteriors de l'arquitecte modernista, com poden ser la Casa Navàs, l'hospital de Sant Pau i el Palau de la Música "no haurien estat el mateix sense el bagatge previ recollit en els camins".

Mas reconeix que amb els anys l'atenció i la cura pel patrimoni català ha millorat molt respecte de l'època que va reflectir Domènech i Montaner, en especial pel que fa a les grans estructures i edificis. "Avui dia, Catalunya intenta tractar bé el seu llegat històric, però no sempre ho aconsegueix, ni té els recursos ni la sensibilitat necessària."

Simposi bianual

L'any 2017, el CEDIM encetava el seu gran projecte d'organitzar, amb una periodicitat bianual, el Simposi Lluís Domènech i Montaner amb la col·laboració dels Ajuntaments de Canet, Barcelona i Reus, municipis on el llegat de l'arquitecte és notori. La primera edició es va celebrar a Reus i està previst que l'any vinent la seu sigui Canet i que el 2021 es traslladi a Barcelona.

morts al dipòsit del cementiri", especifica Domènech i Montaner que també explica com a Palau-saverdera "un expert del poble ens ensenya mitja ossera o caixa de pedra gòtica que fan servir d'abeurador per als porcs..."

L'autor de *Les excursions científiques de Domènech i Montaner* justifica aquest tracte de l'arquitecte amb persones que s'apropien de béns aliens amb la ferma voluntat de recuperar com sigui aquelles restes que s'han espoliat i que, en el millor dels casos resten oblidades en un racó

1 Diciembre, 2018

FUTBOL L'ESPANYOL VISITA GETAFE ABANS DE REBRE EL BARÇA

CARLOS MIRA / RCDE

El número 44. Antoni Fernández Teixidó, president de la Fundació del RCD Espanyol, lliura a Hermoso el quadre amb la seva imatge que des d'ahir hi ha a la galeria d'internacionals del club i que ell mateix va penjar

El derbi de la casa Batlló

Rubi citarà Valverde al passeig de Gràcia per reforçar la identitat del club

RAMÓN ÁLVAREZ
Cornellà de Llobregat

RCD Espanyol de Barcelona. Aquesta és la llegenda que hi ha a l'escut del club des que el 1998 el dissenyador Pere Duran va posar al dia la imatge de l'entitat reforçant-ne la catalanitat i els vincles amb la ciutat que el va veure néixer el 1900. Tot i això, al llarg d'aquestes dues dècades, l'Espanyol ni ha volgut ni ha sabut enganxar-se a la tirada que ha demostrat la marca Barcelona, i des que va portar la seva ciutat esportiva a Sant Adrià i el seu estadi i seu social a Cornellà ha perdut tota la

SENSE DUES PECES CLAU
Per al partit d'avui a Getafe,
Rubi té les baixes per lesió
de Sergio García i Marc Roca

presència física a la ciutat. Per això ara la renovada aposta del club passa per establir nous nexes amb Barcelona, i l'aparador que suposa el derbi que es jugarà d'aquí una setmana és una gran oportunitat per aconseguir-ho. Divendres vinent, com a prèvia del partit, Rubi no citarà Valverde a la gespa del RCDE Stadium per a la tradicional fotografia d'entrenadors.

Ho farà davant l'emblemàtica casa Batlló, al passeig de Gràcia barceloní, amb l'únic objectiu de reforçar la vocació ciutadana del club i, lògicament, del derbi.

La iniciativa no és més que una altra volta de cargol en la política que ha impulsat l'entitat per tenir presència en llocs assenyalats i institucions històriques de la ciutat en els actes protocol·laris. L'últim dinar de directives, previ a la visita del Gi-

rona, es va celebrar al restaurant del Reial Club del Tennis Barcelona. L'anterior, amb els representants de l'Athletic Club, va ser al Palau de la Música. Del començament de campanya ençà, l'Espanyol també ha fet dinars i trobades al Reial Cercle Artístic de Barcelona i al Museu Nacional d'Art de Catalunya, a més de participar activament en el seminari i l'exposició *El futbol construeix ciutats. Barcelona i el futbol al segle XX*, organitzats pel Museu d'Història de Barcelona.

Construir "el nou Espanyol de Barcelona" és, de fet, un dels reptes que es fixa el pla estratègic que impulsa el director general del club, Roger Guasch. "Barcelona té un gran potencial i, alhora, necessita futbol d'elit cada setmana. Podem i hem de posicionar-nos defugint la complaença de ser minoria", considera l'executiu.

Abans del derbi i de la prèvia, però, l'Espanyol afronta avui un partit de Lliga a Getafe en què s'ha de refer de la derrota que va patir a casa contra el Girona, i visita dimarts el Cadis en la tornada dels setzens de la Copa. Per a aquesta tarda, Rubi té les baixes de dues peces clau: Sergio García, amb una lesió als isquiotibials de la cama dreta, i Marc Roca, afectat per una gastroenteritis. En la convocatòria els substitueixen Àlex López i el jugador del filial Pedrosa.●

Getafe - Espanyol

18.30 h. beIN LaLiga

ALINEACIONS PROBABLES

GETAFE: 13 Soria, 22 Damián, 2 Djené, 4 Bruno, 3 Antunes, 8 Portillo, 20 Maksimovic, 18 Arambarri, 11 Amath, 9 Àngel i 7 Jaime Mata
Entrenador: Pepe Bordalás

ÚLTIMS PARTITS

G G E P E

ESPANYOL: 13 Diego López, 16 Javi López, 15 David López, 22 Hermoso, 12 Dídac, 4 Víctor Sánchez, 10 Darder, 23 Granero, 17 Hernán Pérez, 19 Piatti i 7 Borja Iglesias
Entrenador: Rubi

ÚLTIMS PARTITS

E P G P P

Camp: Coliseum Alfonso Pérez

Àrbitre: Mateu Lahoz (col·legi valencià)

El final immobiliari dels partits

Les seus de la vella política donen pas a pisos de luxe

Barcelona podria organitzar una ruta per les oficines de les forces caigudes pel procés

CDC ha venut dos locals; el PSC, un; el PP n'ofereix un altre, i el d'Unió depèn del jutge

LES SEUS DELS PARTITS EN VENDA

TONI Sust

Els nous temps de la política catalana, marcats pel procés independentista, han minvat dràsticament el poder que atresoraven els partits que van portar la veu cantant durant les últimes dècades. Sobre les cendres d'aquesta vella política, sobre les ruïnes de les torres caigudes, s'erigeix avui el que continua cotitzant a l'alça la capital catalana: pisos de luxe.

Les antigues seus dels partits que tallaven el camí a Catalunya o estan venudes o estan a la venda, o estan en obres, o ho estaran ben aviat, amb l'excepció, ara per ara, de la d'ERC i la d'ICV. Alguna només servirà com a local, però en tots els casos en què és viable és prioritària com a nova destinació el de les vivendes d'alt nivell orientades als compradors estrangers, amb preus que en alguns casos només semblen viables per al mercat saudita.

De més gran a més petit, el partit que més poder va atresorar va ser Convergència Democràtica de Catalunya, amb Unió com a soci, tot i que el dels democristians és un episodi en què ens aturarem després. CDC i les seves seus han sigut notícia els últims anys perquè el partit

va haver de fer-les servir com a garantia econòmica davant de reclamacions judicials.

Quan Convergència encara s'anomenava així, va anunciar que venia la seu que tenia a Còrsega, 331, on va provar de frenar la seva decadència, on es va atrinxerar durant l'oposició al tripartit, on vivia quan va ser assenyalada, primer, i condemnada, després, per la trama del 3%, el cas Palau o el cas Millet, com prefereixen. Millet per Fèlix, el saquejador confès del Palau de la Música, condemnat però no empresonat, mediador entre el partit i els adjudicataris d'obra pública de la Generalitat, que abonaven un percentatge dels guanys, a canvi del dels contractes. La direcció no va revelar llavors quan havia cobrat del grup Hong Kong, que va comprar els edificis, però segons experts en el sector la xifra rebuda va ser de 15 milions d'euros.

11 VIVENDES EN 4.500 METRES // La suma del que es va robar en el cas Palau ronda els 30 milions d'euros. És molt. Però ni amb tot el que es va sostreure podria Millet comprar els pisos que es faran a l'antiga seu convergent. Perquè tot i que suma 4.500 metres quadrats, s'hi construiran només 11 vivendes, de dimensions extremes i preus que ho són encara més: en total, 42,5 milions d'euros. El més barat costarà 2,6 milions; cinc superaran els tres mi-

lions; dos costaran més de quatre milions; un frega els sis milions. El més car, per 7,5 milions, és el dúplex (més de 600 metres entre vivenda i terrassa) que corona l'edifici, que té un al·licient: al pis inferior d'aquest dúplex hi havia el despatx d'Artur Mas. Just on ara s'ubicaran un dormitori i un bany per al servei, un dormitori per a convidats i una piscina privada.

Segons la documentació penjada a internet per l'empresa responsable del projecte, Coldwell Banker, els 11 pisos tindran tres o quatre habitacions cada un i mesuraran de 202 a 334 metres quadrats, amb terrasses de 52 a 215 metres. Té sentit: aquest edifici va ser seu de l'efímera casa gran del catalanisme. Almenys els nous pisos sí que seran grans.

Les obres encara no han començat al carrer de Còrsega, encara que ja s'ha buidat i demolit gran part de l'interior. La publicitat de l'empresa promotora guarda les característiques del mercat barceloní orientat a l'estranger. Un text que destaca que la finca està ubicada «en ple centre de Barcelona, a prop del lúxus Hotel Casa Fuster». De fet, l'edifici està entre un sex shop i un bingo, encara que quedi menys glamurós dir-ho. És cert que l'hotel està a tres minuts a peu. Però no és al costat.

Quan Convergència va deixar la seu de Còrsega es va instal·lar en una del carrer de Provença, en el número 339, que li va costar més de 6

Amb tot el que va robar, **Fèlix Millet no podria comprar les vivendes** que s'erigiran als despatxos de Convergència

milions d'euros. Va ser el 2016 i només un any després ja estava en venda. Aquí un topa amb problemes de fonts. Fonts del PDECat, el partit que va néixer ja al carrer de Provença, confirmen que el gener que ve tenen previst dirigir-se a una nova casa, cosa que indica que la venda ja s'ha consumat. Però fonts de Convergència, que és l'amo de l'immoble, no volen revelar si l'operació s'ha produït.

Altres fonts, les terceres, coneixedores del món immobiliari, afirmen que l'espai ja té futur, tot i que no estan en condicions de detallar si es concretarà en pisos de luxe o en un hotel. I mentrestant, la Crida de Carles Puigdemont ja està obrint algun local a Barcelona. La vida sempre continua.

La seu del PSC del número 75 del carrer de Nicaragua va ser el bastió

RICARD CUGAT

RICARD CUGAT

Antic quarter general d'Unió a Nàpols, 35, abandonat i sense anunci de venda.

Un dels pisos que s'erigiran a l'exseu socialista.

RICARD CUGAT

Obres a l'edifici que va allotjar el PSC, a Nicaragua, 75.

dels socialistes durant 38 anys, del 1980 al 2018. Acuitat pels deutes, el partit va vendre l'edifici per un preu pròxim als 10 milions d'euros. A diferència del cas de Còrsega, allà les obres han començat i semblen avançats.

Segons l'oficina immobiliària oberta a uns metres per Stoneweg Living, la promotora, els 39 pisos que s'aixecaran tindran d'una a tres habitacions i estaran acabats el desembre del 2019. Els preus oscil·len entre els 550.000 euros de les vivendes de 95 metres quadrats i els 675.000 euros de les de 140 metres quadrats. Resulta menys prohibitiu viure on manaven els socialistes que on els convergents, és evident.

«Es tracta de vivendes tipus loft amb espais singulars i sostres alts», resa la publicitat del projecte, que precisa que totes «seran ex-

teriors o amb àmplies terrasses» i que a l'edifici hi haurà un pàrquing amb 34 places i «zones comunes d'alta qualitat».

Tot i que en aquest cas els compradors potencials no han de tenir un perfil pròxim al del sultà de Brunei, com els de Còrsega 331, també s'intueix que es busca un comprador forà, sense perdre de vista que Les Corts és una zona menys burgesa que la de l'exseu convergent. L'edifici, prossegueix el text publicitari que es pot llegir a internet, «se situa a prop de l'estació de Sants, el Camp Nou (estadi del FC Barcelona), el Reial Club de Polo de Barcelona i també del campus universitari més gran de la ciutat». L'al·lusió al Club de Polo sembla pensada per al comprador estranger. La veritat és que queda bastant més lluny de l'exseu socia-

lista que l'Hotel Casa Fuster de l'exconvergent.

EL DIA DEL JUDICI FINAL // Cas a part és el de l'última seu d'Unió, a Nàpols 35. El partit de Josep Antoni Duran Lleida (i dir que era seu sembla l'adequat) es va col·lapsar quan va volar sol, allunyat de la nau d'abastament convergent. Duran se'n va anar abans que l'avió s'estavellés i visitar la seu ara resulta desolador. Està com si l'haguessin deixat fa cinc minuts per evacuar el planeta Terra, o com si un llamp diví hagués fulminat els democristians. Una senyera visible en el vidre, dues plantes totalment seques, el telèfon de la centralita. Taules de despatx amb correu per obrir. A la llunyania s'hi entreveu una prestatgeria amb llibres. El timbre no funciona. Fonts pròximes al que va

El quarter general de l'efímera 'casa gran del catalanisme' donarà pas a un gran àtic de 600 metres quadrats

ser el partit de Duran afirmen que el local està ara sota el control de l'administrador concursal.

En el PP, la baixada d'ingressos per la caiguda en resultats electorals -Ciutadans va acabar robant-li la pilota al pati- els ha obligat a posar la seu al mercat. Amb Josep Pi-qué al capdavant, pilotant un gir catalanista que no se sap si va tenir menys de gir o de catalanista, els populars van deixar l'oficina que llogaven a Urgell 259 per desplaçar-se 10 números fins al 249. Allà van comprar el local -1.000 metres quadrats; 500 de planta baixa i 500 de soterrani-, que ara venen per 1,9 milions d'euros, segons el portal Idealista. Imaginin-se el guia: «Aquí vam recollir firmes contra l'Estatut. Aquí vam celebrar el pacte amb Jordi Pujol. Aquí va anar Josep Maria Aznar al lavabo». ≡

TV3 – Els Matins de TV3

30-11-2018

Màrius Serra va assistir al **concert d'Els Amics de les Arts al Palau de la Música Catalana** (Festival de Jazz de Barcelona, 23 de novembre) i en fa la crònica. Menciona de la intervenció del **Cor de Noies de l'Orfeó Català** tot i que ell diu que és el Cor Jove. Minut 16:20.

Enllaç:

<https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/els-matins/en-parella-nuria-ribo-i-marius-serra/video/5802601/>

West Side Story: L'adveniment de... x3 En parella: Núria Ribó i Màrius Serra x

← → ↺ https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/els-matins/en-parella-nuria-ribo-i-marius-serra/video/5802601/ ☆ ⓘ

3 alacarta BUSCA VÍDEOS: Últims dies Per programes Per col·leccions Cerca un vídeo 🔍

ARA FEM
3 Els Matins ▶

3 DÈCADA D'OR DEL POP CATALÀ
ELS AMICS DE LES ARTS FAN UN CONCERT SIMFÒNIC

ELS MATINS TOTS ELS VÍDEOS WEB DEL PROGRAMA

En parella: Núria Ribó i Màrius Serra

30/11/2018 f t g v e + 0 INSCREIX

La periodista Núria Ribó ens parla dels llibres i el poder, arran del llibre de Michelle Obama "La meua historia", Màrius Serra, que va anar al Palau de la Música, al concert simfònic d'Els Amics de les Arts, analitza l'escena musical catalana.

AQUEST CLIP ÉS DE:

West Side Story: L'adveniment de... x3 En parella: Núria Ribó i Màrius Serra x

← → ↺ https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/els-matins/en-parella-nuria-ribo-i-marius-serra/video/5802601/ ☆ ⓘ

3 alacarta BUSCA VÍDEOS: Últims dies Per programes Per col·leccions Cerca un vídeo 🔍

ARA FEM
3 Els Matins ▶

3 DÈCADA D'OR DEL POP CATALÀ
EDUARD COSTA MARXA DEL GRUP AMB UN PROJECTE EN SOLITARI!

ELS MATINS TOTS ELS VÍDEOS WEB DEL PROGRAMA

En parella: Núria Ribó i Màrius Serra

30/11/2018 f t g v e + 0 INSCREIX

La periodista Núria Ribó ens parla dels llibres i el poder, arran del llibre de Michelle Obama "La meua historia", Màrius Serra, que va anar al Palau de la Música, al concert simfònic d'Els Amics de les Arts, analitza l'escena musical catalana.

AQUEST CLIP ÉS DE:

UB40

RAZZMATAZZ

3/XII

Ejemplo de formación siempre en movimiento, los UB40 es sinónimo de garantía musical y de tiempo lúdico inteligentemente invertido. Sin olvidar el inherente espíritu y compromiso político y social que desde su constitución en 1978 han sabido insuflar los hermanos Alastair y Robin Campbell. Su presencia en los escenarios catalanes es más o menos periódica –el aficionado recordará por ejemplo su actuación en el Festival de Porta Ferrada de hace un año–, y en buena parte gracias a ellos son innumerables los que se han familiarizado con la música jamaicana a través de canciones como *(I can't help) Falling in love with you*, *Red red wine* o *Kingston Town*.

Clásica

MARICEL CHAVARRÍA

PHILIPPE HERREWEGHE EN SANTA MARIA DEL PI.

El ciclo Palau Bach brinda una de las experiencias más sensibles de la semana. El director flamenco, al frente del Collegium Vocale Gent, interpretará *Las fuentes de Israel* de Johann Hermann Schein, una de las obras innovadoras del barroco inicial del siglo XVII, con versículos extraídos de salmos de Isaías, Eclesiastés y poemas propios. Herreweghe es especialista en esta pieza, que grabó por primera vez hace ya dos décadas. En la basílica actuarán como solistas las sopranos Hana Blažiková y Barbora Kabátková, el contratenor Robert Getchell, el tenor Thomas Hobbs y el bajo Wolf Matthias Freidrich. Y un cuarteto de cello, violón, tiorba y órgano.

3/XII SANTA MARIA DEL PI DE BARCELONA 20 H

JOVEN, LIEDERISTA Y SOBRADAMENTE PREPARADO. Manuel Walser, barítono suizo, graduado hace tres años en Berlín con las má-

ximas distinciones, ganador del premio del público en la competición Das Lied Song entre otros galardones, y miembro del ensemble de la Ópera de Viena (suma ya diez óperas como solista), es el protagonista del segundo concierto dedicado a los lieder de Schubert que ofrece L'Auditori, en complicidad con la Fundació Franz Schubert –que organiza la Schubertiada de Vilabertran– y el Centro Nacional de Difusión Musical. Le acompaña el pianista Alexander Fleischer.

4/XII L'AUDITORI 20 H

VA POR TI, JOHN WILLIAMS... La Film Symphony Orchestra vuelve de gira por España y Portugal dirigida por Constantino Martínez-Orts. Esta vez con un programa dedicado a John Williams, ganador de cinco Oscar (más 59 nominaciones), del que se ofrecerán 4 horas de música en directo en dos programas: *Star Wars*, *Superman*, *La lista de Schindler*, *Harry Potter...*

9/XII L'AUDITORI 19 H

Teatro

JUSTO BARRANCO

OSTERMEIER, LA VIOLENCIA Y LA CLASE. Uno de los grandes directores europeos regresa al festival Temporada Alta adaptando al escenario una novela autobiográfica de gran éxito en Francia, *Historia de la violencia*, de Édouard Louis. Un relato de un encuentro en la calle entre dos chicos que mantendrán relaciones sexuales consentidas para, más tarde, inexplicablemente, uno convertirse en víctima del otro: de un robo y una violación. *En el corazón de la violencia* pone en escena el deseo, la homofobia, la emigración, el racismo y las clases de una sociedad supuestamente civilizada.

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA. 3/XII

HOMAR, CASSIERS, LA EMIGRACIÓN. Lluís Homar vuelve a protagonizar una obra en la que encarna a todos los personajes: *La néta del senyor Linh*, una obra creada por el director belga Guy Cassiers a partir de

CONCERTS

El Primer Palau: La divertida maduresa de Mercedes Gancedo

EL PRIMER PALAU. Concert de cloenda. Mercedes Gancedo, soprano. Beatriz Miralles, piano. Cançons de Fauré, Debussy, Yoshinori Nakada, Strauss, Schumann, Wolf, Montsalvatge i Bernstein. **PALAU DE LA MÚSICA. 28 DE NOVEMBRE DE 2018.**

Un any més es va celebrar el concert de cloenda d'El Primer Palau, l'enginyós híbrid de cicle de concerts i concurs d'interpretació que ofereix a joves artistes la possibilitat d'actuar per primera vegada al Palau de la Música. Com sempre, la primera part de l'acte va estar dedicada al lliurament dels premis, que enguany van recaure en l'organista Joan Seguí Mercadal com a guanyador del primer premi i el Premi Catalunya Música; El Trío Ramales, que va obtenir el Premi de la Crítica i un accèssit; el violinista Bernat Prat, mereixedor d'un altre

accèssit, i el Dúo Vallés-Vera, que va obtenir el Premi Joventuts Musicals de Catalunya.

Premiats de la 23 a edició del cicle El Primer Palau. © Antoni Bofill

La segona part va consistir, també com sempre, en l'actuació de l'artista guanyadora de l'edició de l'any passat d'El Primer Palau: la soprano argentina Mercedes Gancedo, que va actuar acompanyada al piano per Beatriz Miralles. L'actuació de Gancedo va començar de manera convencional amb cançons ben triades de Fauré, Debussy, Strauss, Schumann i Wolf, que van servir per demostrar el coneixement de Gancedo de les diverses escoles i variants del lied i la *mélodie*. Enmig de tot això una petita perla desconeguda: la cançó *Sakura Yokocyo* (Flors de cirerer) de Yoshinao Nakada (1923-2000).

La primera part va acabar amb les conegudes *Cinco canciones negras* de Montsalvatge, unes precioses peces senzilles, que lliuren tot el seu encant quan a més de cantar-les correctament, com va ser el cas, s'afegeix a la interpretació una mica de murrieria, fi sentit de l'humor, atreviment i no poca desimboltura. De tot això n'hi va haver, i molt.

A la segona part el concert va deixar de ser convencional per convertir-se en un acte artístic nou ple d'enginy i gràcia. Dedicada totalment a cançons de Bernstein, Gancedo i Miralles la van començar disfressades de nenes. La

sorpreses va ser majúscula, no ho hauria estat tant si al programa de mà s'hagués indicat que *I hate music!*, el grup de cançons que van iniciar la segona part, se subtitula *A cycle of five kid songs*. Gancedo i Miralles van estar delicioses: van tocar, van cantar, van jugar, van escenificar, tot fet amb seguretat, amb maduresa, amb coneixement. La interpretació va incloure també *I'm a person too*, la darrera cançó del cicle, no indicada, tampoc, al programa de mà.

© Antoni Bofill

Nova disfressa, ara de cuineres, per interpretar *La bonne cuisine*, quatre hilarants receptes de cuina per a veu i piano, també de Bernstein, quatre petites cançons fresques i desenfadades a través de les quals vam poder gaudir de la divertida maduresa que està assolint l'artista Mercedes Gancedo i de l'exemplar lliçó de llibertat espiritual que encara avui ens dona Leonard Bernstein, el compositor de qui aquest any festegem el centenari del naixement. Per acabar, a tall de bis, un petit homenatge argentí, la bellíssima *Canción al árbol del olvido* d'Alberto Ginastera, aquella que acaba dient "Me olvidé de olvidarte".

Imatge destacada: © Antoni Bofill

f (<https://www.facebook.com/barcelonaclasica/>)

t (<https://twitter.com/BCNClasica>)

g+ (<https://plus.google.com/u/0/106358214892915300948>)

🎧 (<https://open.spotify.com/user/barcelonaclasica>)

(<http://barcelonaclasica.info/newsletter/subscribe.php>) ✉

Q

Barcelona clàssica
agenda de concerts i actualitat de música clàssica i òpera

NÚVOL (<https://www.nuvol.com/>)

(https://liceubarcelona.koobin.com/index.php?action=PU_evento&Ev_id=34241&referer=cmVmZXJlcl83NA%3D%3D)

Concerts (/news/section/conciertos)

Joan Seguí: “Algú que ha tocat al Palau no pot fer-se enrere com a músic”

Dissabte 1 Desembre 2018

*Aquesta màxima la va tenir molt clara **Joan Seguí Mercadal** aquell vespre de l'10 en què interpretà un monumental Liszt al **Palau de la Música Catalana** que l'ha fet mereixedor del Primer Premi El Primer Palau 2018 i el Premi Catalunya Música, guardons que li obriran moltes portes tant aquí com a l'estranger. Conversant amb ell, et trobes amb un jove de 22 anys que, tanmateix, ja ha fet una profunda reflexió sobre el camí que vol seguir i què l'ha dut a conrear aquests èxits. No són casualitat. Al seu talent se li suma una gran capacitat de treball i un gran coneixement de l'instrument, tan exòtic i alhora tan modern com ho és l'orgue.*

“Sempre hi ha hagut música a la meua vida”. La primera imatge que Joan Seguí té tocant el piano és a partir d'una foto en què estava assegut a la falda de la seva tia mentre potinejava les tecles. Als cinc anys el va començar a estudiar incorporant més tard el violí, i als 8 va entrar a l'**Escolania de Montserrat**. Allà hi va ocórrer un fet revelador: el jove talent va ser-hi els anys en què es va construir l'orgue del monestir i fins i tot va cantar a la seva inauguració. Aquell instrument el va impressionar, i molt sovint te'l podies trobar empipant l'organer, fent-li preguntes i tocant les tecles abans que estés acabat de

construir. “La fascinació de veure construir un instrument de 12 metres és immensa, i aquest fet ha influït molt en quèara sigui organista”. Seguí, que s'havia iniciat en el piano, com a nen que era va viure l'orgue com un descobriment, una “espurna” que donaria fruit en el futur.

Després de decidir deixar el violí amb recança va fer la selectivitat i ja tenia una plaça a la universitat de Matemàtiques i Física. La música i les matemàtiques semblen estar allunyades però no ho estan pas. Només cal remuntar-nos a Pitàgores i la delimitació de l'altura dels sons, fonament de la idea de l'harmonia de les esferes. En qualsevol cas, per a Joan Seguí significava optar a dos tipus de vida molt diferents, i una l'omplia més que l'altra: “Les matemàtiques i la física tenen un punt de realització personal, però no és tan immediat com ho és amb la música perquè és molt més directa”.

Superats els moments de dubte, va decidir estudiar Grau Professional al Liceu, després a l'ESMUC, va fer un Erasmus a la Universität der Künste Berlin i ara està estudiant un màster de perfeccionament a la Hochschule für Musik und Darstellende Kunst Stuttgart amb el professor Dr. Ludger Lohmann. El món a l'orgue a Alemanya és diferent al d'aquí, ja que “a la guerra es van perdre molts instruments i, tot i que a Alemanya també, la pràctica estava més arrelada”. Malgrat tot, està content i esperançat perquè Barcelona s'està posant al dia. Enguany s'ha inaugurat l'orgue de Sant Just i Pastor, l'orgue de la Mercè i s'està construint l'orgue de Sant Vicenç de Sarrià.

Els organistes, encara més que els pianistes, depenen molt de l'instrument que tindran en el concert. “De vegades tens una certa enveja d'un violinista que es pot endur el seu instrument arreu però, alhora, tocar l'orgue és pertànyer a una cosa. És una inversió de temps molt més gran però, a canvi, tinc la sort de conèixer instruments molt més grans amb característiques extremadament incompatibles i s'estableix una relació personal amb ells; hi ha instruments que et marquen, com el lloc on se situen”. Això fa establir vincles entre l'arquitectura i la música, les dues arts més contraposades segons Schopenhauer, l'una per ser la més material de totes i, per tant, més allunyada de l'Absolut i l'altra per ser la manifestació del *Wille*. Però en l'orgue, que té un *topos* fix, les dues arts s'entrellacen i és l'instrumentista qui s'ha de fondre amb les parets de pedra per intentar revelar el meravellós ventall tímbric i textural que abraça.

Seguí explica que a partir dels anys 80 es va començar a estandarditzar la construcció dels orgues, però les

variacions entre exemplars és enorme: canvia el centre del teclat de pedal, la forma del pedaler, la disposició de registres, les mides de pedal, el número de teclats, les caixes expressives... i, per tant, “la màgia rau en adaptar-s’hi”. I, és clar, et preguntes: com s’ho fa per assajar? Abans de començar necessites la fitxa tècnica de l’instrument, i després t’adaptes amb l’orgue de casa. Però, sobretot, necessites trepitjar el terreny, i tot això influeix en la confecció del programa dels concerts. Un cop escollit el repertori segons les característiques, cal estudiar com fer-lo possible i, finalment, “arribar al lloc i abstréure’s de qualsevol prejudici”.

Per tant, per poder adaptar-se a les diferents tipologies d’orgue, com a músic s’ha de tenir un repertori molt ampli, o bé decidir especialitzar-se en un estil o període: “Però el més important és saber escollir bé les peces més adequades al llarg de la teva carrera i saber dir no, tant a programes coma orgues que saps que no et van bé”. L’orgue és l’instrument amb més recursos tímbrics i amb la paleta de colors més ampla. El seu arrelament a l’arquitectura afecta a l’acústica, que com a molt canvia quan el lloc està ple o buit. “És un instrument poc flexible que, al seu torn, demana molta flexibilitat a l’organista”. Tocant l’orgue et pots trobar amb multitud d’acústiques possibles però és cert que els organistes estan acostumats a tocar en esglésies i, per tant, acústiques més humides, fet que requereix adaptació quan són més seques. El Palau no és una excepció: “El seu orgue requereix hores. És un instrument romàntic que té molta història al darrere”. És d’un constructor alemany de renom, Walcker, i exigeix que l’organista s’hi adapti: “Té moltes possibilitats però trobar obres especialment adients per aquest instrument és difícil, també per la part mecànica, que pot arribar als 10 metres, mentre que la del piano són centímetres”.

Sobre l’experiència d’El Primer Palau, explica: “Abans de sortir, entrant per l’entrada d’artistes, el primer que veus és el bust de Beethoven, amb la platea fosca plena de gent; és una sensació gairebé sacra”. Tocant l’obra de Liszt requereix molta força mental, però “un cop entres a l’obra el públic desapareix, et submergeixes, i després t’adones que has tocat al Palau”. Li pregunto per aquells darrers segons abans dels aplaudiments i em va contestar que no els va poder gaudir,

pràcticament, perquè tothom s’hi abocà. De vegades escull repertori amb obres que no tinguin finals molt explosius per evitar, precisament, aquest esclat d’aplaudiments i “mantenir aquells moments en què tothom encara està en silenci, que són molt màgics”.

Com en tots els músics, la barrera entre l’amateurisme i la professionalització no és clara en Joan Seguí Mercadal. És cert que estant a Stuttgart ha de seleccionar molt més els projectes, que cada vegada són de més qualitat. “Guanyar El Primer Palau és un punt d’inflexió, però ja ho era tocar-hi per primer cop. Qui ha tocat al Palau de la Música no pot renunciar a la seva carrera de músic, tot ha d’anar endavant, ja no em puc fer enrere”, sentència. La reacció immediata a conèixer el veredict del jurat ha estat la creació d’una web molt elegant i acurada, <https://www.joansegui.com/> (https://www.joansegui.com/).

L'organista ha estat molt vinculat a Juan de la Rubia, que va guanyar El Primer Palau fa 14 anys. Segons Seguí, De la Rubia és un home que té un talent innat; hi ha moltes hores al darrere, “però té molta facilitat i una comprensió orgànica de les obres, és una comprensió total, a banda de ser un improvisador de renom internacional. Tot sona com si tot fos idea seva, com si estés creant en aquell moment. He conegut pocs músics amb la capacitat de fer la música tan natural”, afirma, i rebla: “Això és així no perquè està escrit, sinó perquè no pot ser d'una altra manera”, comenta.

El jove guanyador d'El Primer Palau 2018 toca de peus a terra: “Encara estic estudiant i és una etapa que vull acabar bé, sense massa distraccions”. Després s'obrirà però amb la cautela de no saturar-se. Els organistes solen ser molt solitaris, tot i que l'orgue és un instrument que necessita sempre algú assistint, antigament per accionar l'aire i ara per als registres i per situar-se a una certa distància de l'instrument i poder saber com sona, ja que el so necessita un recorregut. Valora molt tocar amb altres músics perquè “en projectes fent música plegats és molt gratificant poder veure altres perspectives de com entendre un mateix passatge”.

Sobre la seva interpretació de Liszt, comenta que “als primers 10 minuts els va faltar organicitat, però a partir de llavors tot va començar a fluir i ser més natural”, és clar que els moments inicials són fruit dels nervis. Segons Joan Seguí, la clau de l'èxit és tenir-ho tot sota control, saber que tot funcionarà, encara que en el cas de l'orgue no és fàcil, perquè la màquina també ha de respondre, i al Palau li va jugar un parell de males passades, però cal “tenir recursos per tal que encara que alguna cosa es descontrola s'ha de poder encaminar”. Per això s'ha d'estudiar amb molta cura, perquè “són moltes les coses que et poden

fer trontollar, i ho has de tenir tot controlat, fer un estudi situacional”. Gravar-se i fer passades en format concert en el cas de l'orgue és fonamental: “Vols que passi tot llavors just perquè al concert no passi”. I tot això requereix temps d'adaptació a l'instrument -encara que, segons afirma, en el terreny musical és igual que els altres intèrprets-, i moltes vegades passa per tenir la fitxa tècnica i visitar l'instrument in situ: “L'alçada del banc no és pas un element menyspreable, m'he trobat amb bastantes incomoditats”.

Defineix l'obra de Liszt, *Fantasie und Fuge über den Choral "Ad nos, ad salutem mundam"*, coma “monumental, molt simfònica, orquestral, molt colorista, amb mil matisos, perfecta pel Palau i, justament perquè l'orgue de Liszt no era tan complet, està escrita pensant en el futur”. Cal constatar que és una obra escrita per un pianista i, per tant, “l'organista, davant d'una obra així, ha de ser conscient que Liszt et dóna la idea, et diu el que vol, però després has de trobar la manera que allò funcioni”.

Quan li pregunto què és la música per ell, contraataca responent-me què és per ell *fer música*: “És com fer-se presoner, i més amb el Liszt. Des del moment en què comences et submergeixes en un nou món i saps que no en podràs sortir, però és que no en vols sortir fins que s'acabi. Jo no puc decidir sortir-ne. Hi sóc, actuo i disfruto”. I buida la seva ànima per oferir-la al públic, que tindrà la sort de sentir-lo en recital a la cloenda de la prÒpera edició d'El Primer Palau 2019. Les inscripcions ja estan obertes. Podeu consultar les bases aquí.

Fotos: Joan Seguí Mercadal. Palau de la Música

Més, sobre...: El Primer Palau ([/news/tags/ca/El Primer Palau](/news/tags/ca/El%20Primer%20Palau)) , Palau de la Música ([/news/tags/ca/Palau de la Música](/news/tags/ca/Palau%20de%20la%20Música)) , Joan Seguí Mercadal ([/news/tags/ca/Joan Seguí Mercadal](/news/tags/ca/Joan%20Seguí%20Mercadal)) , orgue (</news/tags/ca/orgue>)

Aina Vega (<mailto:aina@barcelonaclasica.info>)

<https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?>

SANT CUGAT
A LA MEMÒRIA DE
GABRIEL FERRATER
2018 - 2019

oaparams=2_bannerid=1694_zoneid=56_cb=2e127c05d2_oadest=https%3A%2F%2Fwww.santcugat.cat%2Fweb%2Fpremi-de-poesia-sant-cugat-a-la-memoria-de-gabriel-ferrater/

[eBooks \(/ebooks/\)](#) [Notícies \(/castafiore/noticies/\)](#) [Crítica \(/castafiore/critica/\)](#)
[Entrevistes \(/castafiore/entrevistes/\)](#) [Opinió \(/castafiore/opinio/\)](#)
[Calandria \(/calandria/\)](#)
[Vinyetes \(/elwebnegre/\)](#) [Punt de llibre \(/punt-de-llibre/\)](#)

West Side Story: L'adveniment de la modernitat

1.12.2018

[Irene Campos \(https://www.nuvol.com/autor/irene-campos/\)](https://www.nuvol.com/autor/irene-campos/). [Barcelona \(https://www.nuvol.com/lloc/barcelona/\)](https://www.nuvol.com/lloc/barcelona/).

[Comparteix a Twitter \(https://twitter.com/intent/tweet?text=West Side Story: L'adveniment de la modernitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat/\)](https://twitter.com/intent/tweet?text=West+Side+Story:+L%27adveniment+de+la+modernitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat/)
[Comparteix a Facebook \(https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p\[url\]=https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat&p\[images\]\[0\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Forquestra.simfonica.del_valles%EF%BF%BD_L_Di_Nozzi-680x452.jpg&p\[title\]=West+Side+Story%3A+L%26%238217%3Badveniment+de+la+modernitat&p\[summary\]=L%27orquestra+simf%C3%B3nica+del+Vall%C2%A8s+repas](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&p[url]=https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat&p[images][0]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Forquestra.simfonica.del_valles%EF%BF%BD_L_Di_Nozzi-680x452.jpg&p[title]=West+Side+Story%3A+L%26%238217%3Badveniment+de+la+modernitat&p[summary]=L%27orquestra+simf%C3%B3nica+del+Vall%C2%A8s+repas)

L'orquestra simfònica del Vallès oferirà aquesta tarda un concert al **Palau de la Música** que repassarà la banda sonora d'un dels musicals més icònics de la història del teatre: *West Side Story* (1957). El concert tindrà una primera part dedicada a la relació entre la música clàssica i la música popular i una segona que se centrarà en l'evolució musical teatral i cinematogràfica.

Irene Campos
(<https://www.nuvol.com/autor/irene-campos/>)

(<https://www.nuvol.com/autor/irene-campos/>)

+ Altres articles d'aquest autor

[Un nou cicle de cinema visibilitza la defensa dels drets humans \(https://www.nuvol.com/noticies/un-nou-cicle-de-cinema-visibilitza-la-defensa-dels-drets-humans/\)](#)
[MINIPUT: La televisió de qualitat és possible \(https://www.nuvol.com/noticies/miniput-la-televisio-de-qualitat-es-possible/\)](#)
[Catifes de ciment: el món de la rajola hidràulica \(https://www.nuvol.com/noticies/catifes-de-ciment-el-mon-de-la-rajola-hidraulica/\)](#)
[Os fillos da vide. Les vinyes gallegues \(https://www.nuvol.com/critica/os-fillos-da-vide-les-vinyes-gallegues/\)](#)
[Cinema per remoure consciències \(https://www.nuvol.com/noticies/cinema-per-remoure-consciencies/\)](#)

L'Orquestra Simfònica del Valles al Palau de la Música

Amb motiu d'aquest recital ahir va tenir lloc una trobada-conferència amb **Albert Beorlegui** per parlar del trencament del classicisme en els musicals i el començament de la modernitat. Els musicals clàssics compartien certs trets característics: una història idíl·lica, el somni americà i un final feliç. Amb la modernitat, això canvia en favor del realisme i la pèrdua dels valors conservadors americans. En la música que els acompanya, la modernitat també es fa notar en la composició simfònica, que utilitza la barreja de ritmes i sonoritats per accentuar la força dramàtica de l'argument o el caràcter dels personatges.

La principal obra del teatre musical que va constatar aquest començament de la modernitat al gènere va ser *West Side Story* (1957), amb text de **Stephen Sondheim** i coreografia de **Jerome Robbins** i amb la composició musical de **Leonard Bernstein**. Bernstein va ser un compositor clau d'alguns dels musicals escènics més rellevants com *Un dia en Nueva York* (1944), *Candide* (1956) o la que ens ocupa, *West Side Story*, que es va dur al cinema l'any 1961 i que va significar un abans i un després en l'estil del teatre musical.

La societat nord-americana dels anys 50 vivia un període de transició. Després de la Segona Guerra Mundial i amb l'economia en ple creixement, es van produir canvis en la cultura i la societat, que va rebel·lar-se contra els valors establerts. Aquesta evolució es va plasmar en totes les formes d'expressió artística, entre elles el teatre musical, que incloïa per primera vegada a les seves temàtiques el sexe, la violència, els escenaris decadents i els finals amargs.

West side story, que es va concebre com una adaptació als temps moderns de *Romeu i Julieta*, va deixar pel record cançons com *Somewhere* que retracta el somni de la unió amistosa de les dues bandes protagonistes, *Mambo*, que s'utilitza per representar el ball competitiu, el *Cha-Cha-Cha* que sona els dos protagoniestes es veuen per primera vegada, *Rumble* que esclata en la baralla de les dues bandes o l'emocionant *I Have Love*. Totes elles se sentiran de la mà de l'orquestra simfònica del Vallès.

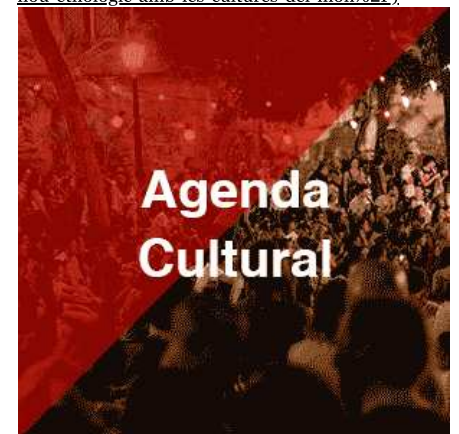
AQUEST DESEMBRE NO ET QUEDIS SENSE NÚVOL

(<https://www.nuvol.com/noticies/torna-la-revista-anual-de-nuvol/>).

MUSEU ETNOLÒGIC
I DE CULTURES DEL MÓN

un museu,
dues seus

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1710_zoneid=54_cb=a1_nou-etnologic-amb-les-cultures-del-mon%2F).

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1722_zoneid=55_cb=2).

+ Llegits

- 1 Els deu errors més freqüents en català (<https://www.nuvol.com/noticies/deu-errors-freqüents-en-catala/>).
- 2 La República de les llibertats (<https://www.nuvol.com/opinio/la-republica-de-les-llibertats/>).
- 3 Mori la monogàmia, visca el poliamor (<https://www.nuvol.com/noticies/mori-la-monogamia-visca-el-poliamor/>).
- 4 10 premis Núvol per a aquest 2018 (<https://www.nuvol.com/noticies/deu-premis-nuvol-per-a-aquest-2018/>).
- 5 La Nit dels Oscars i els límits de TV3 (<https://www.nuvol.com/opinio/la-nit-dels-oscars-i-els-limites-de-tv3/>).
- 6 Els contes més bonics del món (<https://www.nuvol.com/noticies/els-contes-mes-bonics-del-mon/>).
- 7 El paller d'Oriol Sauleda: la poesia que neix de la improvisació en veu alta (<https://www.nuvol.com/critica/el-paller-d-oriol-sauleda-la-poesia-que-neix-de-la-improvisacio-en-veu-alta/>).
- 8 FAQS. El somriure incòmode de Laura Rosel (<https://www.nuvol.com/noticies/faqs-el-somriure-incomode-de-laura-rosel/>).

El concert d'avui serà un recorregut per l'evolució de la introducció d'elements musicals populars a la música clàssica, Des de peces com l'*Obertura Carnaval* d'**Antonín Dvorák** (1891), que data de 4 anys abans del naixement del cinema i que ja barrejava el model clàssic amb elements del folklore popular, passant per *The Carousel Waltz* que és la peça inicial del musical *Carousel* (1945), del compositor Richard Rodgers i el lletrista Oscar Hammerstein II, fins a arribar a l'obra de Bernstein i el canvi que va significar *West Side Story*.

[Aquí \(https://www.palaumusica.cat/ca/west-side-story_600458\)](https://www.palaumusica.cat/ca/west-side-story_600458) podeu consultar el programa de mà de l'esdeveniment.

Etiquetes:

Palau de la Música (<https://www.nuvol.com/tag/palau-de-la-musica/>). West Side Story (<https://www.nuvol.com/tag/west-side-story/>). Comparteix a Twitter (<https://twitter.com/intent/tweet?text=West Side Story: L'adveniment de la modernitat%20%7C%20https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat/>). Comparteix a Facebook ([https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&\[url\]=https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat/&\[images\]\[0\]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Forquestra.simfonica.del_valles%EF%BF%BD_L_Di_Nozzi-680x452.jpg&\[title\]=West+Side+Story%3A+L%26%238217%3Badveniment+de+la+modernitat&\[summary\]=L%27org](https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?s=100&[url]=https://www.nuvol.com/noticies/west-side-story-ladveniment-de-la-modernitat/&[images][0]=https%3A%2F%2Fwww.nuvol.com%2Fwp-content%2Fuploads%2F2015%2F04%2Forquestra.simfonica.del_valles%EF%BF%BD_L_Di_Nozzi-680x452.jpg&[title]=West+Side+Story%3A+L%26%238217%3Badveniment+de+la+modernitat&[summary]=L%27org)

Subscriu-te a la Newsletter

Fes-te subscriptor i gaudiràs de molts avantatges

LLIBRES · SORTEJOS · TEATRE · CURSOS

(/fes-te-subscriptor-de-nuvol/)

Articles Destacats

[david-caraben/](https://www.nuvol.com/noticies/si-no-thagues-conegut-la-canço-de-david-caraben/)

Si no t'hagués conegut. La cançó de David Carabén (<https://www.nuvol.com/noticies/si-no-thagues-conegut-la-canço-de-david-caraben/>).

(<https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerror/>).

[La gestió de l'error \(https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerror/\)](https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerror/).

9 [La gestió de l'error \(https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerror/\)](https://www.nuvol.com/opinio/la-gestio-de-lerror/).

10 [La potència femenina en el 'Curiel e Güelfa' \(https://www.nuvol.com/critica/la-potencia-femenina-curiel-e-guelfa/\)](https://www.nuvol.com/critica/la-potencia-femenina-curiel-e-guelfa/).

Rent a Scooter
([//www.via-vespa.com](http://www.via-vespa.com))
([//www.via-vespa.com](http://www.via-vespa.com))

Núvol, digital de cultura
91 031 M'agrada

M'ha agradat **ARI D'A** Registra't

A tu i a 24 amics més us agrada

Núvol, digital de cultura
hace 29 minutos

El Teatre Nacional de Catalunya presenta fins al 23 de desembre un nou text de @Marc Artigau, dirigit per **Raimon Molins**: "Alba (o el jardí de les delícies)"

**CONNECTA'T
AL CATALÀ**

Vine i aprèn-ne

(https://ad.nuvol.com/revive/www/delivery/ck.php?oaparams=2_bannerid=1718_zoneid=127_ch=9_al-catala%3Futm_source%3Ddigital%26utm_medium%3D

**Fem una
festa
i estàs
convidat**

(<https://www.nuvol.com/noticies/torna-la-revista-anual-de-nuvol/>).